

Konczek József

## Találkozás a nyárfával

Kívül a városon, a mezőre nyíló domb túlsó oldalán,  
ahol a kukoricaföldekre lehetett látni azelőtt,  
most itt-ott repcével beverve állnak sötétzöld legelők,  
s emiatt, a lábamnál kis vízér sárga homokot hord alá.

Május van, és a meleg eső elvonulása dúsabban lélegzik a nyárfa,  
otthonossága szinte emberi, szinte asszonyian barátságos,  
amint mögöttünk bádogháztetőivel mered a város  
erre a korai, meg nem beszélt, mégis várt találkozásra.

Rippl-Rónai-festményére illenek ez a kalandom,  
komoly plakátok, tekintélyes homlokzatok közül jöttem ide,  
a gondterhelt barátok fontosságát is eluntam,

s az a jó most, hogy a kedvem igazi bodros felhőkkel barangol,  
s belemélyesztem arcom a nyárfa illatos, ragadós leveleibe,  
lombja gyönyörű titkába, szemérmes szégyenébe elborultan.

Balogh István:  
Haszontalan játékok





# ŐSBABA (1.)

ott,  
 a hegy fölött  
 egy katonai távcső  
 párhuzamos vonalai közt  
 két madár,  
 Ott, Ott  
 lebeg, lebeg,  
 látod? hallod?  
 hogyan hívja  
 társát a közös  
 ég alatt?  
 és  
 csak  
 a sűrű, sűrű, sűrű  
 nagy csönd hull lefelé  
 a fák törzse mentén, átütve a talajt  
 a mélybe,  
 ahol  
 lüktető egymástól  
 érzékek elválík  
 oldódnak a férfi  
 egymásba és a női  
 nagyobb rész  
 eggyé minden  
 és együtt léteznek anyagból,  
 a Föld ahol  
 tünet le bomlik  
 táplálva minden  
 és minden ez és  
 eljövők kezdetig,  
 újabb ahol  
 élet nincs  
 építő beszéd,  
 anyagát, testét nézés,  
 adják újra csak  
 magukból jövő  
 É L E T E  
 a mindennek  
 ami még majd  
 ezután  
 lesz  
 így a szerelemmel,  
 mert  
 rabul ejti a bombát  
 az igazonyok nagy hatalma,  
 mert úgy sár minden megszületett bomba,  
 szeretne újra mag nem született lenni,  
 szeretné, hogy kalapácsnak, szögnek, bármi más  
 de egyszerű jószágnak szüljék meg újra őt ne bombának,  
 mert nézd ez a kis Föld is, az isten ezüst ondojában  
 ficáncol még, nem szabadult ki belőle, foglya annak még,  
 és apát, édesapát kíván azt kíván magának ez a Föld,  
 olyan édesapát, aki szembe mer nézni a hanyag  
 elődök istenével, aki emberi szót mond,  
 és lassan ejti ki a szavakat, tanítja őt  
 először is járni, lépni, beszélni is, nevetni is,  
 és készíti neki játékokat igen, játékokat is készíti  
 a kis Földnek, mert játszani szeret,  
 és szereti, ha átölelik nagyon,  
 vigyázzák, óvják, őrnik,  
 mentik, elrejtik,  
 a vas elől

(- 1994. 10. 1. -)